

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Kiyoko Murata

Femeia plăcerilor

Traducere din limba japoneză și note de
Andreea Sion

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Ofelia Coșman

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MURATA, KIYOKO

Femeia plăcerilor / Kiyoko Murata ; trad. din lb. japoneză de Andreea Sion. -
București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3300-0

I. Sion, Andreea (trad.)

821.521

Titlul original: YUJOKO
Autor: Kiyoko Murata

Copyright © 2013 Kiyoko Murata
All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2013 by SHINCHOSHA Publishing
Co., Ltd., Tokyo.
Romanian language translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co.,
Ltd. through The English
Agency (Japan) Ltd. and Simona Kessler International Copyright Agency SRL

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-3300-0

Pe valuri

Fata care a sosit în primăvară, de pe o insulă din sud, avea cincisprezece ani.

La plecare, mama ei îi îndesase într-o boccea câteva haine ponosite — două kimonouri, pe care un orășean le-ar fi luat drept cârpe de șters pe jos, și încă două-trei cămăși de corp. Acestea au fost toate pregătirile pentru fata care avea să părăsească pentru totdeauna casa părintească.

Insula unde se născuse era înconjurată pe trei sferturi de faleze înalte. De sus, se puteau zări broaștele-țeptoase înotând agale la suprafața apei. Erau mai mari decât omul și stăteau întotdeauna în grupuri de câte două-trei. Marea era de un albastru tulbure, ca și cum cineva ar fi vărsat lapte în ea, din cauza sulfului de la vulcanul activ ce se înălța amenințător în estul insulei, gata să scuipe foc în orice clipă.

Când fata, plecată de pe insula ei din sud, a sosit în cele din urmă în portul Misumi din provincia Kumamoto, după două zile și două nopți petrecute pe mare, cu escale scurte în vreo două porturi, i s-a părut că a ajuns de-a dreptul într-o țară străină.

Pe țarm, de o parte și de alta a drumurilor se înșirau case minunate, cum nu mai văzuse vreodată. A fost condusă la o casă mai mare decât celelalte și băgată într-o cămăruță de lângă intrare. Acolo mai erau așezate patru fete, toate cam de vârsta ei, însoțită fiecare de bărbatul cu înfățișare dubioasă care o adusese. În cele din urmă, bărbații au plecat, iar fetele au fost chemate pe rând, pe nume. În fundul camerei era o ușă glisantă care ducea spre o altă încăpere. Li s-a spus să intre acolo.

La puțină vreme după ce prima fată strigată a intrat și ușa s-a închis, s-a auzit un „A!” Nu era chiar un țipăt, dar în vocea ei se simțea surpriza, ca și cum i s-ar fi tăiat respirația. În încăperea aceea părea să mai fie un bărbat. S-a auzit poruncindu-i, înfundat: „Stai cuminte!” O vreme, s-a lăsat tăcerea; de dincolo nu s-au mai auzit voci, doar un foșnet ca de haine.

După vreo trei minute, fata a ieșit, cu părul răvășit și kimonoul desfăcut în față. Și-a ridicat cu o mână poalele care-i atârnavă și s-a dus să se așeze într-un colț. A fost chemată următoarea — a intrat și ea în încăperea din spate. S-au auzit din nou un „A!” și mici strigăte înăbușite.

I-a venit rândul și fetei de pe insulă.

— Aoi Ichi!¹

— Hă? a tresărit ea, ca și cum ar fi primit o lovitură în spate.

S-a ridicat și a intrat, circumspectă, în cealaltă cameră. Un bărbat trecut de cincizeci de ani, gras și frumos, ședea pe un *futon*², cu picioarele încrucișate. Avea

---

¹ În limba japoneză, numele de familie precedă numele mic.

² Așternut tradițional japonez constând dintr-o saltea subțire care se întinde direct pe podea; pernă și învelitoare.

părul negru ca cerneala, dat cu ulei, și purta un kimono strălucitor. Chipul cu ten deschis și obrajii rumeni, ca de altfel întregul său trup, radia de sănătate și bunăstare. Pentru Ichi, care crescuse pe o insulă săracă, așa arăta un om „frumos”. Tatăl ei era slab și urât.

Bărbatul i-a făcut semn să se apropie. Ichi l-a ascultat, hipnotizată de moliciunea așternutului din bumbac, ca o broscuță de privirea unui șarpe. Până să-și dea bine seama, bărbatul a culcat-o pe spate și, cu îndemănare, i-a depărtat coapsele și și-a vârât în trupul ei un deget călduț, iar apoi sexul fierbinte. Ichi a scos un strigăt scurt. O durea.

Bărbatul a început să-și miște ritmic șoldurile, părând că numără: *unu, doi, trei...* pe la „nouă” sau „zece” s-a retras și i-a făcut semn din bărbie să plece. Asta era „inspecția” pe care o făcea patronul casei plăcerilor tuturor fetelor pe care le achiziționa.

Ichi s-a ridicat, dar îi era greu să meargă, de parcă-i rămăsese ceva înfipt între picioare. Clătinându-se, a deschis ușa glisantă și a ieșit din încăpere.

Cămăruțele fetelor erau la etajul al doilea.

Nou-venitele au primit toate lucrurile trebuincioase, așternuturi și îmbrăcăminte nouă. Li s-a poruncit să-și arunce toate hainele cu care veniseră de acasă. Kimonourile noi erau frumoase, cum Ichi nu mai văzuse niciodată pe insula ei. Celelalte fete și le-au pus pe umeri, încântate, dar Ichi încă nu-și putea lua gândul de la lucrul ciudat care tocmai i se întâmplase în cămăruța de la parter. Pesemne că toate câte le primiseră acum — kimonourile mai frumoase chiar decât cele ceremoniale de

Anul Nou și așternuturile vătuite (pe insulă dormeau pe paie) — le fuseseră date ca răsplată pentru ciudatul ritual de mai devreme.

Ichi intuia că lucrul acela pe care patronul i-l vârase între coapse era elementul cel mai important în jurul căruia gravitau toate câte se petreceau în conacul acela impunător. Pentru el alergau de colo-colo toți servitorii și slujnicele, iar fetele se dichiseau în veșminte elegante; pentru el se aprindeau lampioanele și se stropea cu apă pavajul din fața intrării. Peste toate se înălța, ca un rege... ei bine, lucrul acela.

Fiecare fată avea accentul ei puternic, provincial. Fuseseră cumpărate din multe locuri, din nord, din provinciile Chikuzen și Chikugo ori din mai apropiatele Hizen și Higo, ori din sud, din peninsulele Satsuma și Ōsumi, ba chiar și din insulele îndepărtate, aflate la mai bine de cincizeci de kilometri pe mare.

Le era interzis să folosească dialectul lor natal. Dacă fiecare dintre ele ar fi vorbit ca acasă, i-ar fi zăpăcit teribil și pe cei ai casei, și pe clienți. Aici lumea se exprima într-un anumit fel. În urechile lor, graiul lui Ichi suna ca un fel de cotcodăcit. Dacă ascultai atent, deslușeai în el crâmpoșe din dialectul din Satsuma-Ōsumi, dar nu era chiar la fel. Nimeni din restul țării nu înțelegea graiul din Kagoshima.

Celorlalte fete le-a luat cam două săptămâni până să priceapă că ceea ce le tot zicea Ichi, fluturând din mână insistent, și care le suna a pășărească — *Kokee! Koo!* — însemna, de fapt, „Vino-ncoace!“ În cazul ăsta, *kokee* era „aici“, iar *koo*, „vino!“

Când luau masa, în bucătărie, întindea bolul pentru orez către slujnică, zicând *Koo, kee!* Ceea ce însemna „Dă-mi!“ *Koo* era „asta“; *kee* — „dă-mi!“

Iar ca lucrurile să fie și mai încurcate, *kee* nu însemna doar „dă-mi!“, ci și „mănâncă!“

Cum nici nu era prea vorbărească de felul său, comunicarea ei se limita de obicei la aceste câteva silabe, care sunau ca un cotcodăcit.

O vreme, fetele n-au fost puse să lucreze. Erau ca niște legume proaspăt culese din grădină, care încă mai aveau pământ pe ele. Înainte să poată fi puse pe masă, se impunea să fie curățate de noroi, să li se îndepărteze frunzele și să fie spălate bine.

Cartierul Plăcerilor din Kumamoto se număra printre cele mai renumite din întreaga țară — care oricum puteau fi numărate pe degete —, pe lângă cartierele Yoshiwara din Tōkyō sau Shimabara din Kyōto. Era și cel mai prosper din insula Kyūshū. Patronul bordelului căruia îi fusese vândută Ichi se numea Hajima Mohei. El era omul care controla piața de orez de la Dōjima, în Ōsaka. Se spunea că, atunci când își făcea apariția în Dōjima, pentru câteva clipe se lăsa tăcerea peste toată piața.

Când se întorcea din Ōsaka în Kumamoto, aducea cu sine curtezane de primă mână, cumpărate din Yoshiwara sau Shimabara — și plătea oricât pe ele, fără să se zgârcească. Pentru a menține standardele înalte, toate fetele nou-venite primeau mai întâi o educație strictă. Cele mai promițătoare erau încredințate curtezanelor cu rangul cel mai înalt, *oiran*, care le învățau să se machieze, să vorbească și să se poarte.

Ichi a fost dată în grija lui Shinonome, o curtezană venită de la Shimabara, care era vedeta acelei case a

plăcerilor. Localul se numea „Shinonome”, iar tradiția era ca aceea care aducea cel mai mult venit să ia numele localului. Ichi a ajuns să fie ucenica ei. *Oiran* aveau și ele mai multe niveluri de performanță. Oricine o privea pe Ichi, fătuca aproape mută, înțelegea imediat de ce-i fusese încredințată lui Shinonome.

Pe insula ei stâncoasă, unde încă mai existau vulcani activi și unde nimeni nu s-ar fi mirat dacă ar fi dat nas în nas cu vreun demon, oamenii descindeau fie din strămoși veniți din Kagoshima, cu bărbia pătrăsoasă, fie din ultimii supraviețuitori ai clanului aristocratic Taira, refugiați aici după bătălia de la Dan-no-Ura¹, cu chipuri ovale și frumoase. Ichi se trăgea din aceștia din urmă.

— S-ar putea zice că ești surioara mea mai mică! i-a spus Shinonome, zâmbind, în timp ce-i dădea pe buze cu un roșu aprins.

Ichi nu știa, dar fusese cumpărată mai scump decât celelalte fete aduse odată cu ea. Nu doar fetele frumoase la înfățișare aveau valoare mare, ci și cele născute pe insule, care înotau, și în special fiicele femeilor scufundătoare, *ama*.

Shinonome stătea sprijinită lângă fereastra iatacului său, într-o după-amiază devreme, și o privea pe Ichi, cu chipul încă ars de soare, cum lustruia stâlpii din lemn. Când se muta de la un stâlp la altul, picioarele ei se mișcau altfel decât cele ale fetelor de la țară, obișnuite să lucreze pământul.

---

¹ Bătălie navală celebră din istoria Japoniei, care a avut loc în anul 1185 în timpul Războiului Genpei dintre clanurile Minamoto (sau Genji) și Taira (sau Heike), clanul Taira fiind înfrânt.

Fetele de la țară își depărtau coapsele și înaintau cu fiecare picior, pe rând, ca șopârlele, ca și cum ar fi urmat niște linii paralele. Fetele din insule, obișnuite să înoate, mergeau cu coapsele strânse, punând fiecare pas înaintea celuiilalt, pe o singură linie. Ele aveau jumătatea inferioară a trupului mai puternică.

— Ce se pescuiește pe insula ta? a întrebat-o Shinonome.

— Îs *kee*, și *keesoo*, și *io*, i-a răspuns Ichi, întorcându-se către ea.

Iarăși bâiguise ceva de neînțeles. Voia să spună „scoici, alge și pești“.

I-a zâmbit lui Shinonome.

Shinonome i-a zâmbit și ea.

— Nu se zice „îs“. Să spui „sunt“...

— Sunt...

— Și cum te cheamă? a întrebat-o mai departe Shinonome, scărpinându-se în cap cu un pieptene ornamental.

Privind-o, Ichi și-a scrutat memoria, căutând informația. Aproape că uitase:

— Io mi-s Kojika.

Numele meu este Kojika.

Numele ăsta i se dăduse aici. Și celelalte fete primiseră nume noi: Kogin, Kikumaru, Hanaji, Umekichi. N-avea idee cu ce caractere se scriu. I se arătase cum se scrie doar numele ei — „micuța căprioară“.

Nou-venitele aveau o mulțime de învățat.

Pentru că tehnicile sexuale pe care curtezanele le aplicau în așternut, cu clienții, erau de o importanță capitală, în fiecare zi, după ce luau micul-dejun și-și terminau celelalte treburi — ordine în bucătărie, curățenie, rufe de spălat —, fetele erau instruite, timp de câteva ceasuri, într-o cămăruță de la etajul al doilea, cu mai

multe așternuturi întinse pe jos. Profesoara lor era Otoku, o bătrână cu multă experiență, care le îndruma având mereu la îndemână un băț de bambus.

Fetele de la bordelurile ieftine, necunoscând aceste tehnici, se lăsau conduse de bărbați, care le exploatau după cum voiau ei trupurile — bunul cel mai de preț, în meseria lor. Ca urmare, își pierdeau vitalitatea și chiar se puteau răni în părțile de jos sau altundeva. Ca să le învețe pe fete cum să-i conducă pe bărbați după voia lor, Otoku juca ba rolul clientului, ba rolul prostituatei, ilustrând tehnici pe cât de precise și elaborate, pe atât de delicate.

Toate o urmăreau cu răsuflarea tăiată.

După o lecție foarte intensă, Ichi a coborât scările. Simțea că i se învâрте capul. A privit cerul albastru de început de după-amiază. Dacă ar fi putut zbura pe deasupra acoperișurilor, s-ar fi afundat și ea în cerul nesfârșit, ca într-o mare, și poate că ar fi izbutit să ajungă înapoi la insula ei.

Dar ea nu era pasăre și nu putea ajunge la libertatea cerului.

Strada principală care străbătea Cartierul Plăcerilor se termina cu o poartă mare, dincolo de care nu puteau trece fără permisiune. Ichi nu ieșise niciodată dincolo de poartă și-și închipuia că se află în Ryūgū-jō, palatul fermecat al zeului Dragon de pe fundul mării. Doar că era un palat straniu, în jurul căruia nu înotau, parcă dansând, pești *tai* sau *hirame*.

— Am pleca-aat!

— La revedereere!

După prânz, fetele au pornit-o spre școala pentru prostituate, ducând cu ele, în bocceluțe, o tăbliță de

ardezie, hârtie și cutia cu cele necesare scrisului, în care aveau o pensulă, o bucațică de tuș solid și piatra pentru tuș¹. Otoku a ieșit în grabă după Ichi și a înșfăcat-o de braț. Ichi a scos un strigăt de durere. S-a uitat în jos, la propriile picioare, și a strâns din umeri.

— Unde crezi că pleci așa, desculță?

Pe insulă nimeni nu purta *zōri*, sandalele din paie împletite. Ichi și-a privit degetele de la picioare, scurte și rășchirate. Dacă mergea la școală așa, și profesoara ar fi certat-o.

— Numai câinii și pisicile nu se-ncaț! a tunat Otoku.

Dar pe insulă toți umblau desculți. Mai mult decât atât, mama ei și sora mai mare, care erau scufundătoare, nici când erau pe țarm nu purtau decât *fundoshi*, fâșia de pânză înfășurată în jurul coapselor.

Dar Ichi înțelegea și enervarea bătrânei: clienții nu veneau aici ca să cumpere fete desculțe.

— Ce, ești câine? Ești pisică? Poartă-te ca un om!

Ichi a intrat înapoi, în fugă, să-și ia o pereche de sandale. Pe urmă s-a dus la școală, laolaltă cu celelalte fete.

Școala la care mergeau se numea „Școala Lucrătoarelor”. De fapt, era o școală pentru prostituate.

Clădirea elegantă, din cărămidă, avea agățată o placă mare din lemn pe care era cioplit numele școlii. Fusesse deschisă cu doi ani în urmă, în primăvara anului Meiji 34², la inițiativa Asociației Patronilor Caselor de Plăceri, pentru a le oferi educație celor care lucrau în

---

¹ Bețișorul de tuș solid este frecat pe suprafața plată a pietrei de tuș, pentru a obține o pulbere care apoi se amestecă cu apă, obținându-se astfel tușul lichid, folosit la scris.

² 1901. Perioada Meiji este cuprinsă între anii 1868 și 1912.

cartier. Atunci s-au înscris, dintr-un foc, trei sute trei-zeci de prostituate și chelnerițe. La inaugurare a luat cuvântul și șeful Poliției, iar ziarul local a consemnat și el evenimentul.

Vârsta elevelor nu conta; erau împărțite, după cunoștințele deținute, în opt grupe: Floarea de Prun, Floarea de Cireș, Floarea de Cireș cu Petale Duble, Magnolia, Bujorul, Glicina, Hibiscusul și Lespedeza. Aveau lecții de morală, lectură, caligrafie, compunere, ikebana și lucru manual. Nu mergeau în fiecare zi, ci cam de două ori pe săptămână, când găseau timp.

Mai exista și o grupă specială, care primea lunar fetele noi, numită Floarea de Piersic. Aici fuseseră reparate Ichi și colegile ei. Pentru că încă nu lucrau în local, veneau la școală în fiecare zi. Grupa lor se concentra în special pe caligrafie și compunere. Prioritatea era să le facă pe fete să se lepede cât mai curând de accentul lor provincial și să fie în stare să scrie scrisori clienților așa cum se cuvenea, cu pensulă și tuș. Clasa lor era o încăpăre de opt *tatami*¹, aflată chiar lângă intrare. Avea câteva șiruri de măsuțe scunde și lungi, pentru trei persoane, iar pe jos era întinsă o rogojină subțire din pipirig.

Fetele au salutat-o politicoș pe profesoară, plecându-și capetele, în timp ce-și scoteau tăblițele de scris.

Profesoara avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Se spunea despre ea că era fiica unui *hatamoto*, vasal direct al shōgunului, care și-a pierdut poziția când s-a prăbușit shōgunatul Tokugawa și a început Restaurația Meiji, și a fost nevoit să-și vândă fiica în cartierul Yoshiwara din

---

¹ Un *tatami*, rogojina tradițională japoneză, are aproximativ 0,90×1,80 metri.

Tōkyō. Își ținea întotdeauna spatele drept, nu semăna la vorbă cu restul lumii și nu râdea aproape niciodată.

Se numea Akae Tetsuko.

Astăzi era lecția de caligrafie, așa că-și suflecaser mânecile kimonoului și le prinsese sus cu o sforicică.

S-a așezat în fața tablei, în picioare, și a scris cu creta cele două caractere care formau cuvântul *taiyō*, „soare“.

— Azi o să învățăm să scriem numele lucrurilor din jurul nostru, a spus, scriind apoi mai jos pronunția cuvântului în *kana*¹. Acesta este Măria Sa Soarele, care luminează peste toate, a explicat ea. Când se face dimineată, urcă pe cer și se face lumină. Când coboară din nou, seara, se face întuneric. Soarele este izvorul luminii. Când priviți ideogramele acestea, nu vă dau un sentiment de siguranță?

Așa le învăța ea pe fete, vorbindu-le și punându-le întrebări.

A luat din nou creta și a scris un alt caracter.

Era luna, cea care apare pe cer noaptea, după ce soarele coboară și se întunecă. Lumina ei palidă este foarte frumoasă, dar luna nu emite ea însăși lumina, le-a explicat profesoara.

Munte. Râu. Copac. Mare. Apă. Vânt.

Le citește caracterele, unul câte unul.

Lui Ichi i-au plăcut caracterele pentru „soare“. I s-au părut solide și strălucitoare. În comparație cu ele, „luna“ îi părea singuratică și firavă, gata să se prăbușească la o suflare mai puternică de vânt.

---

¹ Numele generic al celor două sisteme de scriere silabice, *hiragana* și *katakana*, mai simple decât ideogramele și care la școală se învață înaintea acestora.

Caracterul pentru „mare“ era tare greu și încâlcit. Poate fiindcă în mare trăiesc atâtea vietăți, s-a gândit ea. Scoici, pești, alge, țestoase, delfini și câte și mai câte... În apele din jurul insulei sale nu erau doar țestoase; vedea adesea înotând și câduri de delfini mari. Unii erau mai mari chiar decât barca tatălui ei, dar aveau întotdeauna chipuri zâmbitoare. Ichi și-a amintit, cu nostalgie, zilele când înota și ea împreună cu delfinii.

Profesoara a luat iarăși creta și a scris caracterele pentru „tată“, „mamă“, „frate mai mare“, „soră mai mare“, „frate mai mic“ și „soră mai mică“. Când le-a explicat fetelor ce semnificau, multora le-au dat lacrimile, amintindu-și de rudele lor de acasă.

— Cu toții am venit pe lume datorită părinților noștri. Voi ați fost silite de împrejurări să vă părăsiți locurile natale, dar nu trebuie să vă urăți părinții pentru asta. Suferința lor, gândindu-se la voi, este mai mare decât suferința voastră.

Fetele plângeau cu suspine. Ichi s-a uitat la caracterul pentru „mare“, care-l conținea pe cel pentru „mamă“. Și-a închipuit trupurile goale ale scufundătoarelor, mai palide decât ale delfinilor, înotând în grupuri în marea scăldată de razele albe ale soarelui.

Chiar așa! Mama ei era întotdeauna în mare. O viețuitoare a apelor, mai mică decât delfinii și mai mare decât peștii. Înota ușor, ușor, de parcă trupul ei n-ar fi avut greutate, dar se scufunda zeci de metri cu viteza unei tornade. Când era în grup cu scufundătoarele, toate având doar fâșia de pânză înfășurată în jurul coapselor, n-o putea deosebi de celelalte *ama*.

Erau și câteva scufundătoare cu sâni mari, care li se legănau, dar majoritatea femeilor aveau trupuri suple,

cu mușchi antrenați și piepturi mici. Trupuri care aveau doar ceea ce le trebuia pentru înot. Pe țărni, arătau ca niște fete tinere. Înotul le dezvoltase umerii și aveau și încheieturile mâinilor mai puternice, însă sânii lor erau ca ai unei fete de cincisprezece sau șaisprezece ani. Iar pentru că-și țineau respirația în timpul scufundărilor, aveau abdomenul ferm și plat, ca al unui bărbat tânăr.

Brusc, lui Ichi i-a căzut o lacrimă pe caracterul din fața ei.

— Acum vă rog să vă scrieți numele pe tăblițele voastre. Vi le-am arătat data trecută; cred că le mai țineți minte.

Ichi a scris, cu stângăcie, „Aoi Ichi“. Semnele arătau ca niște peștișori înșirați. Nu erau ideograme, ci niște vietăți micuțe care-și țineau respirația. *Asta mi-s?* și-a zis Ichi în gând, privindu-le. Asta era ea, toată? Ea, luată de pe insulă și vândută aici? Toată povestea ei era conținută în cele două nume, „Aoi Ichi“. Îi venea să le mângâie.

Fata din dreapta ei a scris „Matsuyama Setsu“. Cea din stânga, „Tanaka Riu“. Li se spusese că, atunci când erau întrebate, trebuiau să răspundă cu numele pus de patron; aici, numele lor de-acasă nu mai exista. Dar profesoara de la Școala Lucrătoarelor le învățase mai întâi să-și scrie numele lor adevărate. Era esențial pentru ele să-și poată recunoaște fără greș contractul de împrumut.

Se povestea despre Akae Tetsuko, profesoara lor, că-i dăduse mari bătăi de cap patronului casei unde fusese vândută. Era fiica unui samurai al shōgunului Tokugawa și primise educație; avea obiceiul să le răspundă verde-n față și patronului, și clienților. În plus, avea tenul închis la culoare, cu fruntea foarte lată și proeminentă, și ochii adânciți, mici și sclipitori. Nu atrăgea clienți. Se pricepea doar la caligrafie și la interpretarea *Analectelor* lui

Confucius. În cele din urmă, a fost pusă să muncească la bucătărie, să spele rufe și să se ocupe de socotelile casei. I-a luat de două ori mai mult timp decât celorlalte femei ca să-și plătească datoria.

Când și-a recăpătat în sfârșit libertatea, a ajuns în Hakata și și-a câștigat existența ținând contabilitatea, undeva în Yanagimachi, Cartierul Plăcerilor. Hajima Mohei, patronul Casei Shinonome, i-a făcut o propunere. Nu s-ar fi găsit cineva mai potrivit ca ea să predea la Școala Lucrătoarelor.

— Bun. Acum scrieți numele care vi s-a dat aici, le-a spus profesoara.

Fetele au șters de pe tăblițe numele lor adevărate și le-au scris cu creta pe celelalte.

Ichi nu și-a putut aminti ideogramele. A scris în silabe *kana*, Ko-ji-ka. Privind în jur, a văzut că celelalte reușiseră să-și scrie numele corect, chiar dacă foarte stângaci.

— Aoleu! Păi, nu ți-am arătat ieri? i-a zis profesoara și i-a scris din nou pe tăbliță, mari, cele două caractere de la „Kojika”.

— Da’ io nu-s căprioară!

— Ce nu-ți place? Înseamnă că ești drăguță ca o căprioară, a consolat-o fata numită Kogin.

Ichi s-a strâmbat.

Profesoara le-a spus să pună deoparte tăblițele.

— Scoateți o foaie de hârtie și măcinați puțin tuș.

Avea obiceiul ca, la finalul lecției, să le pună pe fete să scrie niște însemnări ca de jurnal.

— Nu e nevoie să formulați fraze alambicate. Scrieți ca și cum mi-ați povesti mie.

Demult, când profesoara fusese vândută, o prietenă, vândută și ea, își pusese în desaga cu haine și câteva volume de poeme rămase amintire de la mama ei răposată, printre care și *Kokin Wakashū*¹. Fetele citeau zilnic din aceste poeme, care le erau ca un felinar călăuzitor pe marea tulburată a necazurilor. În anul când prietena ei și-a încheiat contractul cu Casa Matsusaka din cartierul Yoshiwara, s-a îndrăgostit de ea un tânăr care studiasse Științele la Universitatea Imperială din Tōkyō, fiul unui fost vasal al *daimyō*-ului de Tosa; a luat-o în căsătorie și au plecat apoi să trăiască în Germania. Oare care-o mai fi viața ei acum?

„Orice-ar fi, noi două n-o să ne dăm bătute“, își promisese, în timp ce făceau schimb de cărți.

Profesoara a revenit de pe meleagurile amintirilor și a încetat să mai privească departe, pe fereastră. S-a uitat la fetele care ședeau în bănci. Aoi Ichi terminase de scris și i-a întins foaia de hârtie. *Fata asta mereu îmi întinde foile ca pe niște provocări. E mică, dar tare încrezută!*

15 mai   Aoi Ichi

Fincă am uitat să-mi iau sandalele,
m-au făcut câine și pisică.
Tată-meu și mama
umblă pe insulă desculți.
Aici io port sandale.
Sandalele astea te fac om?

Terminând de citit, profesoara a privit-o lung pe Ichi.

---

¹ Antologie de poezie clasică japoneză *waka* datând din perioada Heian (794-1185).

În spatele ei, îi vedea pe cei doi părinți, ducându-și zilele pe insulă, pe jumătate goi.

Nu știa ce să spună, așa că a tăcut.

Și-a dat repede seama că fata aceea gândea cu capul ei.

Cursurile se terminau pe la trei și jumătate. Până pe la șase, fetele aveau timp să facă baie și să se dichisească cu multă grijă.

Într-una din zile, Ichi a stârnit un mare tăărăboi:

Tocmai se întorsese de la școală și, ca de obicei, a intrat în camera lui Shinonome ca s-o salute. De când mergea la cursuri, se mai lepădase de pășăreasca ei și reușea să vorbească mai normal.

Când a deschis *shōji*¹, Shinonome era culcată pe *futon*, cu picioarele larg desfăcute, iar Murasaki, cealaltă *oiran*, o pensa între picioare. Văzându-i picioarele lungi și albe, Ichi a scos o exclamație, fără voia ei, și a dat să iasă pe coridor. Însă Shinonome, încă întinsă pe spate, i-a făcut semn cu mâna să rămână, spunându-i cu un zâmbet:

— E în regulă, ia loc și uită-te!

— Bine, a zis Ichi, și s-a așezat.

— O femeie nu trebuie să se îngrijească doar de chipul său, i-a spus Shinonome. Părul dintre picioare e neplăcut la vedere și te încurcă în așternut. Dacă-l radem, rămâne aspru și-i zgârie pe clienți, așa că cel mai bine e să-l smulgem cu penseta.

De câte ori Murasaki îi mai smulgea câte un fir, Shinonome scotea câte o mică exclamație și încrunta din sprâncene. Murasaki opera cu multă îndemânare, îndepărtând rapid fir după fir.

---

¹ Uși glisante confecționate din stinghii de lemn și hârtie subțire.